

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การกำหนดอัตราไประณียากรตามพระราชบัญญัติไประณีย
พุทธศักราช ๒๕๗๗

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้มีหนังสือ ที่ ทก ๐๒๐๐.๘/ ๒๖๖๐ ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๗ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามหนังสือ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ด่วนที่สุด ที่ ทก ๐๒๐๐.๘/๖ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๔๗ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารได้ขอหารือสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกาเกี่ยวกับการให้ส่วนลดค่าบริการไประณียากรในประเทศ ว่าจะสามารถดำเนินการได้ภายใต้ กฎหมายใดหรือไม่ อย่างไร และผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจอนุมัติ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ได้มีหนังสือที่ นร ๐๙๐๑/๐๙๐๖ ลงวันที่ ๖ กรกฎาคม ๒๕๔๗ แจ้งผลการพิจารณาว่า การให้ ส่วนลดค่าบริการไประณียากรในประเทศจะกระทำได้อีกต่อเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขเพิ่มเติม พระราชบัญญัติไประณียากร พุทธศักราช ๒๕๗๗ ให้อำนาจให้ส่วนลดอัตราค่าธรรมเนียมได้ หรือ ดำเนินการเช่นเดียวกับการออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราไประณียากรและค่าธรรมเนียมอื่นตาม พระราชบัญญัติไประณียากร พุทธศักราช ๒๕๗๗ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งจะสามารถดำเนินการได้โดย กำหนดเป็นอัตราไประณียากรและค่าธรรมเนียมอื่นที่ใช้เป็นการทั่วไปกับลูกค้าบางประเภทที่จะ คิดค่าบริการต่ำกว่าอัตราปกติ นั้น

โดยที่ บริษัท ไประณียไทย จำกัด ได้นำเสนอประเด็นเพื่อขอหารือเพิ่มเติม เกี่ยวกับมาตรา ๑๑ (๕) ตามพระราชบัญญัติไประณียากร พุทธศักราช ๒๕๗๗ ซึ่งกำหนดว่า “โดย อนุมัติของรัฐมนตรี คณะกรรมการการสื่อสารแห่งประเทศไทย (ปัจจุบันเป็นอำนาจของ คณะกรรมการกิจการไประณียากรตามมาตรา ๖ แห่งพระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และ ประโยชน์ของ บริษัท ไประณียไทย จำกัด พ.ศ. ๒๕๔๖) อาจออกข้อบังคับว่าด้วยกิจการอย่างอื่น ทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับไประณียากร ข้อบังคับนี้เมื่อได้โฆษณาแล้วให้ใช้บังคับได้” เพื่อเป็นแนวทางให้ คณะกรรมการกิจการไประณียากรออกข้อบังคับให้ บริษัท ไประณียไทย จำกัด สามารถกำหนดอัตรา ค่าไประณียากรพิเศษ (ไม่ใช่ส่วนลด) ได้ ซึ่งน่าจะมีความคล่องตัวมากกว่าการออกกฎกระทรวงใน ลักษณะเช่นเดียวกับการกำหนดอัตราไประณียากรและค่าธรรมเนียมอื่นที่ใช้กับลูกค้าทั่วไป

กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศฯ เห็นว่า มาตรา ๑๑ (๕) น่าจะเป็นแนวทางที่จะ ทำให้การกำหนดอัตราค่าบริการไประณียากรในประเทศของบริษัท ไประณียไทย จำกัด ซึ่งจด ทะเบียนเป็นนิติบุคคลประเภทบริษัทจำกัด มีความคล่องตัวที่จะแข่งขันในเชิงธุรกิจได้ จึงขอหารือ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเพิ่มเติมว่า คณะกรรมการกิจการไประณียากรจะสามารถอาศัย

ความในมาตรา ๑๑ (๕) แห่งพระราชบัญญัติไพรชนีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ดังกล่าวออกข้อบังคับเพื่อใช้กับบริษัท ไพรชนีย์ไทย จำกัด ให้กำหนดอัตราไพรชนียากรในประเทศสำหรับลูกค้าของบริษัท ไพรชนีย์ไทย จำกัด ที่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนด ซึ่งมีส่วนช่วยดำเนินการลดต้นทุนค่าใช้จ่ายเกี่ยวกับการดำเนินการต่อไพรชนีย์กันนั้น จะกระทำได้อหรือไม่ อย่างไร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๓) ได้พิจารณาปัญหาข้อหารือของกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารโดยได้พิจารณาเอกสารที่กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศฯ ส่งมาประกอบการพิจารณา รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องและรับฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงเพิ่มเติมของผู้แทนกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (บริษัท ไพรชนีย์ไทย จำกัด) เพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว เห็นว่า มาตรา ๔^๑ แห่งพระราชบัญญัติไพรชนีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ บัญญัตินิยามคำว่า “ไพรชนียากร” ไว้ว่า ค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียสำหรับส่งไพรชนีย์ภัณฑ์ทางไพรชนีย์ ซึ่งผู้ส่งไพรชนีย์ภัณฑ์ต้องเสียทุกครั้งที่ส่งไพรชนีย์ภัณฑ์ทางไพรชนีย์ ส่วนที่มาตรา ๑๑ (๕)^๒ บัญญัติว่า โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับว่าด้วยกิจการอย่างอื่นทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับไพรชนียากร นั้น หมายความว่า ข้อบังคับว่าด้วยกิจการอย่างอื่นที่ไม่ใช่ค่าธรรมเนียมตามนิยามคำว่า “ไพรชนียากร” ดังกล่าว โดยบทบัญญัติมาตรา ๑๑^๓ แห่งพระราชบัญญัติไพรชนีย์ฯ ไม่อาจนำมาใช้บังคับเกี่ยวกับการกำหนดอัตราไพรชนียากร ทั้งนี้

^๑มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้ ถ้าข้อความมิได้แสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) “ไพรชนียากร” หมายความว่า ค่าธรรมเนียมที่ต้องเสียสำหรับส่งไพรชนีย์ภัณฑ์ทางไพรชนีย์

ฯลฯ

ฯลฯ

^๒มาตรา ๑๑ โดยอนุมัติของรัฐมนตรี อธิบดีอาจออกข้อบังคับ

(๑) ให้เสียไพรชนียากรล่วงหน้าสำหรับไพรชนีย์ภัณฑ์ที่ส่งภายในราชอาณาจักรทุกประเภทหรือแต่บางประเภท และกำหนดวิธีที่จะต้องเสียไพรชนียากรล่วงหน้า

(๒) กำหนดอัตราไพรชนียากรที่จะต้องเสียสำหรับไพรชนีย์ภัณฑ์ภายในราชอาณาจักรเมื่อมิได้เสียไพรชนียากร หรือได้เสียล่วงหน้าไว้ไม่พอ

(๓) กำหนดวิธีที่จะสั่งให้ส่งไพรชนีย์ภัณฑ์ต่อไปยังที่อื่นโดยไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมหรือต้องเสียเพิ่มขึ้นอีก ตามแต่จะระบุไว้ในข้อบังคับ

(๔) กำหนดอัตราค่าธรรมเนียม “การส่งด่วน” คือ นำส่งนอกเวลาส่งธรรมดา สำหรับไพรชนีย์ภัณฑ์เพิ่มขึ้น หรือใช้แทนอัตราไพรชนียากรที่ต้องเสียตามพระราชบัญญัตินี้

(๕) ว่าด้วยกิจการอย่างอื่นทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับไพรชนียากร

ข้อบังคับนี้ เมื่อได้โฆษณาแล้วให้ใช้บังคับได้

^๓ โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

เพราะมาตรา ๑๐^๔ แห่งพระราชบัญญัติไปรษณีย์ฯ ได้บัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดอัตราไปรษณียากรไว้อย่างชัดเจนแล้วว่า อัตราไปรษณียากรต้องกำหนดโดยกฎกระทรวง และเมื่อได้กำหนดอัตราไปรษณียากรโดยกฎกระทรวงไว้จำนวนเท่าใดก็ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามที่กำหนดนั้น ดังนั้น คณะกรรมการกิจการไปรษณีย์จึงไม่สามารถอาศัยความตามมาตรา ๑๑ (๕) แห่งพระราชบัญญัติไปรษณีย์ พุทธศักราช ๒๔๗๗ ออกข้อบังคับเกี่ยวกับการกำหนดอัตราไปรษณียากรเพื่อใช้กับบริษัท ไปรษณีย์ไทย จำกัด ได้

(ลงชื่อ) พรทิพย์ จาละ

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘

^๔มาตรา ๑๐ รัฐมนตรีมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราไปรษณียากร และค่าธรรมเนียมอื่นในการส่งไปรษณีย์ภัณฑ์ทางไปรษณีย์ภายในราชอาณาจักรตามความในพระราชบัญญัตินี้ หรือเกี่ยวแก่ไปรษณีย์ภัณฑ์ต่างประเทศซึ่งมีบทกำหนดไว้ตามสัญญาสากลไปรษณีย์ และวางข้อบังคับกำหนดข้อสัญญาและเงื่อนไขในการเรียกเก็บไปรษณียากรตามที่กำหนดไว้